

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317010190
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2317010190.8

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovanej Y. X., nar. XX.XX.XXXX, pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 2T/41/2017-1023 zo dňa 26.02.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 08.06.2021 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovanej Y. X., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta č.k. 2T/41/2017-1023 zo dňa 26.02.2020 boli obžalovaní R. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. U. X a Y. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., t.č. v ÚVV Leopoldov, uznaní vinnými zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbahu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe,

že

spoločne s ďalšou doposiaľ nestotožnenou osobou mužského pohlavia v čase od 18:31 hod. do 19:02 hod. dňa 03.06.2016 cez otvorenú vstupnú bránu sa dostali na pozemok trvalo obývanej fary v obci T. J., ulica U. X. č. X, jeden z páchatel'ov prestrihol sieťku na okne v kúpeľni fary, otvoril okno, ktoré bolo dovtedy otvorené na vetranie a vliezol cez neho do priestorov fary, zvnútra otvoril vchodové dvere, ktorými vpustil do priestorov fary ďalších dvoch páchatel'ov, kde z miestnosti spálne spoločným konaním odcudzili náramkové hodinky značky CASIO, z miestnosti kancelárie mobilný telefón značky SAMSUNG GALAXY AC a kovový trezor obsahujúci zlaté tehličky o celkovej hmotnosti 2.363,7 gramov, strieborné tehličky o celkovej hmotnosti 7.000 gramov, finančnú hotovosť vo výške 16.603,88 €, štyri bankovky v nominálnej hodnote 20,- Slovenských korún a dve neplatné vkladné knižky na meno G. Y., čím G. Y. spôsobili škodu vo výške 104.582,43 € a Rímskokatolíckej farnosti T. J. odcudzením finančnej hotovosti spôsobili škodu vo výške 1.600 €.

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému R. N. podľa § 212 ods. 3, § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 42 ods. 1 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zároveň zrušil výroky o trestoch rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/35/2016, zo dňa 02.02.2017, právoplatný 18.02.2017, rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/144/2015, zo dňa 22.03.2017, právoplatný 07.04.2017, trestného rozkazu

Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9T/4/2018, zo dňa 07.03.2018, právoplatný 12.04.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo k ich zrušením, stratili podklad. Obžalovanej Y. X. uložil podľa § 212 ods. 3, § 37 písm. h), m), § 38 ods. 2, ods. 4 a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanú zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výroky o trestoch rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/144/2015, zo dňa 22.03.2017, právoplatný 07.04.2017, trestného rozkazu Okresného súdu Skalica sp. zn. 6T/168/2016, zo dňa 27.12.2017, právoplatný 24.01.2018, trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 2T/89/2019, zo dňa 16.02.2018, právoplatného 13.03.2018, trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9T/4/2018, zo dňa 7.3.2018, právoplatný 12.04.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo k ich zrušením, stratili podklad.

O náhrade škody rozhodol okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku tak, že uložil obžalovaným R. N. a Y. X. spoločne a nerozdielne povinnosť uhradiť spôsobenú škodu Rímskokatolíckej farnosti T. J. odcudzením finančnej hotovosti vo výške 1.600 eur a poškodenému G. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., J. XXX/X odcudzením cenín, vecí a zlatých predmetov v celkovej výške 104.582,43 eur. Zároveň podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného G. Y. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 1023-1032.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných, poškodeného G. Y., svedkov W. Y., J. F., výsluchom znalca KEÚ PZ Bratislava, prehratím kamerového záznamu, ako aj oboznámením s ďalšími listinnými dôkazmi, pričom dospel k záveru, že obžalovaní sa skutku dopustili tak, ako im je kladené za vinu. Okresný súd mal preukázané, že obžalovaní v úmysle bezprácného obohatenia, po predchádzajúcej dohode a po rozdelení jednotlivých úloh, ako aj po predchádzajúcom obhliadnutí vopred vytipovaného miesta spoločne s doposiaľ nestotožnenou osobou vošli cez otvorenú vstupnú bránu do dvora obývanej fary, kde prestrihli sieťku na okne vedúceho do kúpeľne fary a následne cez otvorené okno vošli do objektu fary. Odtiaľ z jednotlivých miestností odcudžili rôzne veci a ceniny v hodnote 106.182,43 Eur, ktoré boli vo vlastníctve G. Y. ako aj Rímskokatolíckej farnosti T. J.. Obžalovaní sa tohto konania dopustili závažnejším spôsobom konania, a to vlámaním. Súd pri uznaní viny zohľadnil najmä výpovede svedkov W. Y. a J. F., ktorí jednoznačne usvedčili obžalovaných o ich prítomnosti na fare, pričom obžalovaných opoznali aj na nariadenom pojednávaní. Výpovede týchto svedkov sa zhodujú aj s fotodokumentáciou a tiež kamerovým záznamom. Obžalovaného R. N. navyše usvedčila aj trasologická stopa, a to odtlačok obuvi.

Pokiaľ ide o ukladanie trestu, okresný súd zistil, že obžalovaný R. N. bol doposiaľ 11 - krát súdne trestaný za majetkovú trestnú činnosť. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 9T/4/18 zo dňa 07.03.2018, právoplatným dňa 12.04.2018 bol odsúdený za prečin podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona a iné, pričom mu bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 3T/35/16 zo dňa 02.02.2017. Obžalovaný bol tiež 2 krát priestupkovo postihnutý. Pokiaľ ide o osobné pomery, obžalovaný je nezamestnaný. Obžalovaná Y. X. bola doposiaľ 16 krát súdne trestaná, najmä pre majetkovú a násilnú trestnú činnosť, naposledy odsúdená trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9T/4/18 zo dňa 07.03.2018, právoplatným dňa 12.04.2018 za pre prečin podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona, pričom jej bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie rozsudkom Okresného súdu Bratislava 3 sp. zn. 2T/144/15 zo dňa 07.04.2017. Obžalovaná bola tiež doposiaľ 16 krát priestupkovo postihnutá, je nezamestnaná. Pri zohľadnení všetkých skutočností okresný súd dospel k záveru, že pre nápravu obžalovaných a ochranu spoločnosti je potrebné obom obžalovaným uložiť nepodmienečné tresty odňatia slobody. Obaja obžalovaní majú bohatú trestnú minulosť, predchádzajúce tresty zrejme nevedli k náprave. U oboch obžalovaných súd zistil dve priťažujúce okolnosti, a to podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného poriadku, pričom nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Práve preto súd postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného poriadku zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Obom obžalovaným tak uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov, pričom obžalovanú X. pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a obžalovaného N. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Vzhľadom na ukladanie

súhrnného trestu obom obžalovaným potom okresný súd zároveň zrušil výroky o predošlých trestoch, tak ako je uvedené vo výroku o treste napadnutého rozsudku.

O náhrade škody rozhodol okresný súd tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie obžalovaná prostredníctvom obhajcu, ktoré písomne odôvodnila na č.l. 1022 a č.l. 1048.

Obžalovaná v odvolaní namieta neurčitosť skutkovej vety rozsudku, ktorá jasne nepopisuje konanie obžalovanej, ktorým by naplnila skutkovú podstatu trestného činu, z ktorého bola uznaná vinnou. Vo výroku je opísané konanie tretej, doposiaľ nestotožnenej osoby a jej participáciu na spáchanom skutku. Z popisu skutku je zrejmé, že predmety, ktoré boli z fary odcudzené museli byť odcudzené osobami, ktoré skutočne vo vnútri fary boli, pričom obžalovaná vo vnútri nebola. Z popisu skutku nie je zistiteľné trestne významné konanie obžalovanej, ktorá len vošla na pozemok cez otvorenú bránu. V konaní nebolo objasnené jej zavinenie, a tiež to, akým spôsobom sa mala podieľať na odcudzení vecí. Namieta porušenie zásady riadneho a zákonného vznesenia obvinenia a zákonného označenia skutku v obžalobe, pričom poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 582/99 zo dňa 24.02.2000. Poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia, podľa ktorých pokiaľ v skutku nie je obsiahnuté konanie v zmysle Trestného zákona, odpadajú ďalšie úvahy o tom, či medzi trestne irelevantným konaním páchatel'a a následkom je príčinná súvislosť a či je dané zavinenie. Pokiaľ v samotnej obžalobe chýba popis konania obžalovanej a jej zavinenie, obžalovaná tak nemohla v konaní uplatniť svoje práva, najmä realizovať právo na obhajobu. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 08.06.2021 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovanej a jej obhajcu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil splnomocnený zástupca poškodeného, ktorý svoju neúčasť ospravedlnil a súhlasil, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti. Obžalovaná na verejnom zasadnutí vyjadrila nesúhlas s jeho vykonaním, dôvodom boli výhrady voči ustanovenému obhajcovi. Domáhala sa, aby ju na verejnom zasadnutí zastupoval obhajca JUDr. Lehoťan, ktorý ju zastupuje aj v inej trestnej veci a voči ktorému má dôveru. Senát odvolacieho súdu rozhodol, že verejné zasadnutie sa vykoná s ustanoveným obhajcom, pričom obžalovanú poučil o tom, že za včasnosť ustanovenia obhajcu zodpovedá obvinený, t.j. obžalovaná, tak ako vyplýva z § 36 ods. 4 Trestného poriadku. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom okresného súdu, odvolaním obžalovanej, oznámením obžalovanej z č.l. 1119, odpisom registra trestov ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave odvolanie obžalovanej považuje za nedôvodné, stotožňuje sa s napadnutým rozsudkom v celom rozsahu, navrhuje odvolanie obžalovanej zamietnuť. Obhajca obžalovanej odkázal na dôvody odvolania, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Obžalovaná sa nevyjadrila.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o vine obžalovaného okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Zároveň trest uložený obžalovanej považuje sa primeraný, zákonný a spravodlivý. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim

z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Ako prvé sa odvolací súd vráti k námietke obžalovanej, ktorú vznesla na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, keď nesúhlasila s vykonaním verejného zasadnutia. Ako dôvod uviedla nedôveru voči prítomnému ustanovenému obhajcovi JUDr. Palkovičovi, domáhala sa odročenia verejného zasadnutia s tým, že si ako svojho obhajcu zvolí JUDr. Lehoťana, ktorý ju zastupuje v inej trestnej veci.

K uvedenému odvolací súd dodáva, že opatrenie o ustanovení obhajcu bolo obžalovanej doručené do ÚVV Leopoldov už dňa 25.05.2021. Bezprostredne na to došlo odvolaciemu súdu oznámenie o tom, že si ako svojho obhajcu mieni zvoli JUDr. Lehoťana, ktorý do termínu verejného zasadnutia doloží odvolaciemu súdu plnomocenstvo, čo sa však nestalo. Obžalovaná si bola od začiatku konania vedomá, že v prípade tejto trestnej veci musí byť zastúpená obhajcom (keďže ide o prípad povinnej obhajoby v zmysle § 37 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku), mala dostatok času na to, aby si ako svojho obhajcu zvolila toho advokáta, ktorého mala v úmysle si zvoliť.

Podľa § 36 ods. 4 Trestného poriadku za včasnosť zvolenia obhajcu, ako aj za včasnosť podania žiadosti o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 zodpovedá obvinený; pri zmene obhajcu nie je zvolenie obhajcu alebo ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 dôvodom na zmenu termínu už nariadeného úkonu trestného konania.

Podľa § 26 ods. 5 Trestného poriadku účinky zastupovania obhajcom nastávajú okamihom doručenia splnomocnenia alebo opatrenia o ustanovení obhajcu konajúcemu orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu.

Zákonom č. 262/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Trestný poriadok sa od 1. septembra 2011 preniesla zodpovednosť za včasné zvolenie si obhajcu, resp. za zmenu obhajcu na obvineného. Zákonodarca novelou reagoval na opakujúce sa prípady špekulatívnych výmen obhajcov tesne pred konaním hlavných pojednávaní alebo verejných zasadnutí, čo spôsobovalo neopodstatnené predlžovanie súdnych konaní, príp. oddaľovalo správoplatnenie prvostupňových rozhodnutí a v konečnom dôsledku viedlo k vyhýbaniu sa výkonu uložených trestov. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Tdo/39/2017 zo dňa 27. júla 2017).

Podľa dôvodovej správy k novele, úprava ustanovenia § 36 Trestného poriadku vychádzala z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát č. 4/2010, podľa ktorého zo zodpovednosti obhajovaného za včasnú a okolnostiam prípadu primeranú voľbu obhajcu v žiadnom prípade nevyplýva povinnosť všeobecného súdu prispôbovať režim konania a jeho priebeh predstávam a požiadavkám obvineného ani obhajcu obvineného, aj keby obhajobu prevzal obhajca v sebe kratšej dobe, resp. za situácie, že paralelne vykonáva obhajobu v inej trestnej veci väčšieho rozsahu. Čas potrebný na prípravu obhajoby, resp. na samotný jej výkon treba zamerať od súdu k obhajcovi a v žiadnom prípade nie naopak.

S poukazom na vyššie uvedené možno vo vzťahu k žiadosti o odročenie verejného zasadnutia konštatovať, že na takýto postup neboli splnené podmienky. Odvolací súd tento počin obžalovanej hodnotí ako ďalšiu obštrukciu (popri nedostavení sa na nariadené hlavné pojednávanie, dožadovania sa odňatia veci, nepreberanie si písomností atď.) v snahe oddialiť právoplatné rozhodnutie vo veci.

Pokiaľ ide o námietku obžalovanej o neurčitosti skutkovej vety obžaloby, z ktorej nie je možno posúdiť ako sa obžalovaná podieľala na spáchaní skutku, túto námietku považuje odvolací súd za nedôvodnú v celom rozsahu.

Popis skutku (predovšetkým spôsob jeho spáchania) musí byť v skutkovej vete uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali príslušným znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bol páchateľ uznaný vinným. Ak neobsahuje skutková veta vo výroku o vine úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty, dochádza k porušeniu práva obžalovaného na spravodlivý súdny proces. (porovnaj Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 509/2015 z 19. januára 2016).

Skutková veta má stručne a výstižne vyjadriť žalovaný skutok, ktorého sa obžalovaný podľa zistenia súdu dopustil. Súd v nej uvedie konkrétne údaje týkajúce sa miesta, času a spôsobu spáchania skutku ako aj údaje relevantné z hľadiska zákonných znakov stíhaného trestného činu, individualizácie skutku tak, aby tento nemohol byť zamenený s iným. Skutková veta musí zodpovedať právnej vete obsahovo, teda tak, aby bolo možné konštatovať naplnenie zákonných znakov trestného činu (subsumovať zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona). (porovnaj judikát R 57/2016) Medzi parametre skutku možno priradiť aj tie časti skutkovej vety, ktoré určujú, že trestný čin bol spáchaný niektorou formou trestnej súčinnosti. Pokiaľ ide o spolupáchatelstvo, musí byť takáto okolnosť v skutkovej vete vymedzená aj gramaticky, napr. „po vzájomnej dohode“, alebo „spoločným konaním“, či „v spoločnom úmysle“.

K tejto námietke odvolací súd poukazuje na to, že v skutkovej vete je popísané konanie obžalovaných (...cez otvorenú vstupnú bránu sa dostali na pozemok...jeden z páchatelov prestrihol sieťku na okne...vliezol do priestorov fary...otvoril vstupné vchodové dvere, ktorými vpustil ďalších dvoch páchatelov, ktorí spoločným konaním odcudzili...), následok (...spôsobili škodu vo výške 104.582,43 eur ... a škodu vo výške 1.600 eur...), rovnako aj príčinnú súvislosť medzi konaním a následkom vyjadrenú slovným spojením „čím spôsobili“. Subjektívna stránka (t.j. úmysel smerujúci k spôsobeniu škody zmocnením sa cudzej veci, za súčasného neoprávneného vniknutia do cudzieho obydlia) je zrejme s popisom skutku, a to aj vzhľadom na spôsob spáchania skutku „vlámaním“. Skutok bol spáchaný formou spolupáchatelstva, t.j. spoločným konaním dvoch alebo viacerých osôb, pričom presné identifikovanie konkrétneho konania toho ktorého páchatela (obžalovaného) v tomto prípade nespôsobuje vadu skutkovej vety, pretože z vykonaných dôkazov jednoznačne vyplýva, akým spôsobom sa ten ktorý obžalovaný podieľal na spáchaní skutku.

V tomto prípade spoluúčasť obžalovanej, a teda jej konanie spočívalo v prvotnej obhliadke fary, zisťovania informácií o tom, kedy bude poškodený G. Y. slúžiť omšu v kostole, uvedením svedkyne Y. do omylu v tom, prečo prišla spolu s obžalovaným N. na faru, následným vrátením sa do objektu fary, odcudzením cenín (hodinky, mobilný telefón, zlaté a strieborné tehličky, finančná hotovosť), pristavením vozidla a naložením odcudzených vecí do kufra vozidla, to všetko vyplýva nielen zo skutkovej vety, ale i z vykonaného dokazovania.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaní spolu s tretou osobou (maloleté dieťa) prišli v inkriminovaný deň do objektu fary už v čase okolo 15:44 hod (podľa kamerového záznamu č. 1), kedy si celkom zrejme prišli obzrieť terén a zistiť, v akom čase bude objekt fary prázdny, aby doň mohli nerušene vniknúť. Pod zámenkou spovede zazvonili na dvere, pričom im otvorila svedkyňa Y. s tým, že k spovedi majú prísť pred začiatkom omše, približne v čase okolo 18:00 hod do kostola, kde bude farár. Týmto sa obžalovaní uistili v akom čase bude omša, a teda v akom čase bude fara prázdna. Odvolací súd v žiadnom prípade neuveril tvrdeniu obžalovaných o tom, že na faru prišli skutočne s cieľom vyspovedať sa. Pokiaľ by tak bolo, a motívom výpovede by bolo akési vyvinenie sa obžalovaného z nevery voči obžalovanej, aktivitu by neprebrala obžalovaná (obžalovaný bol po celý čas rozhovoru so svedkyňou Y. ticho), a obžalovaní by napokon na spoveď pred začiatkom omše aj prišli. Odvolací súd si k takémuto absurdnému dôvodu obžalovaných neodpustí poznamenať, že pokiaľ by obžalovaní boli takí kresťania ako o sebe prezentujú súdu, zrejme by vedeli, že vyspovedať sa pred tretou osobou (obžalovanou) na znak dôvery a vyvinenia sa z nevery je v rozpore so spovedným tajomstvom.

Po druhýkrát obžalovaní prišli do objektu fary v čase krátko po 18:00 hod (podľa kamerového záznamu č. 2 sa tak stalo približne okolo 18:12 hod), pričom v tomto momente už museli vedieť, že v objekte fary sa nenachádza nikto. Jeden z obžalovaných (s najväčšou pravdepodobnosťou to bol obžalovaný N.) sa do fary dostal cez okno, prestrihnutím sieťky, na čo následne išiel otvoriť zamknuté vchodové dvere obžalovanej a tretej doposiaľ nestotožnenej osobe. Uvedené korešponduje s tým, ako vypovedal poškodený G. Y., že po odchode na omšu zamkol vchodové dvere zvnútra, pričom kľúče nechal zvnútra v zámku. Následne obžalovaní prehľadali dom, obžalovaná X. išla pre vozidlo, s ktorým nacúvala do objektu fary, otvorila kufr a pomohla obžalovanému N. naložiť do kufra odcudzené veci.

Obaja obžalovaní potvrdili, že v inkriminovanom čase sa na mieste spáchania skutku skutočne nachádzali, relevantným spôsobom však nevedeli uviesť dôvod. Dôvod potreby vyspovedať sa, prípadne otáčanie sa s vozidlom nacúvaním do brány objektu fary odvolací súd pre nelogickosť neprijal.

Obžalovaní boli usvedčení nielen vlastnou výpoveďou, ale aj výsledkom z monitorovania mobilného telefónu obžalovanej X., ktorý bol zachytený telekomunikačným stožiarom obce T. J. práve v mieste, kde ku skutku došlo. Nemenej významným dôkazom, odvolací súd si dovoľí vysloviť, že priamo usvedčujúcim dôkazom bola výpoveď svedka Hoferku, ktorý popísal prítomnosť obžalovaných v objekte fary, na ktorú mal výhľad zo svojho balkóna. Tento svedok podrobne popísal konanie obžalovaných v čase, kedy vnikli do objektu fary a odnášali odcudzené veci. Tento uviedol opis obžalovaných, pričom tento opis sa presne zhodoval s opisom obžalovaných tak, ako uviedla svedkyňa Y.. Obaja svedkovia obžalovaných jednoznačne opoznali počas rekognície dňa 06.06.2016, keď obžalovaných riadne identifikovali. Obaja svedkovia stotožnili obžalovaných aj priamo na pojednávaní a to tvárou v tvár (lat. facie ad faciem).

Výpoveďami svedkov o priebehu skutku a totožnosti páchatel'ov (obžalovaných) nasvedčovali aj kamerové záznamy, z ktorých jednoznačne vyplýva, že v objekte fary boli práve obžalovaní, ako sa po objekte pohybovali, kedy sa opätovne vrátili, moment nacúvania vozidla a následného nakladania odcudzených vecí do kufra. Na kamerovom zázname č. 1 boli stotožnení obaja obžalovaní, pričom ich vinu nijako nespochybňuje to, že z kamerového záznamu č. 2 nie je jednoznačná totožnosť osôb.

O tom, že spáchania skutku sa dopustili obžalovaní svedčí aj ich motív, keďže obaja boli nezamestnaní, a teda bez akýchkoľvek zdrojov príjmu. Lupom sa zrejme snažili dostať k finančným prostriedkom a zabezpečiť si zdroj svojej obživy takýmto bezpracným spôsobom. Zaujímavosťou je aj to, že obaja obžalovaní boli v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Skalica pod sp. zn. 6T/168/2016 trestným rozkazom z 27.12.2017, právoplatným dňa 24.01.2018 právoplatne odsúdení za v podstate obdobný skutok (keď odcudzili finančnú hotovosť z kostola v obci F.), čo len nasvedčuje tomu, že obaja obžalovaní sú náchylní na páchanie majetkovej trestnej činnosti.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti možno vo vzťahu k preukázaniu viny obžalovanej Karalovej uzavrieť, že v konaní nebolo spochybnené, že sa skutku spolu s obžalovaným Rigóm a ďalšou neznámou osobou dopustili spáchania skutku tak, ako sa im kladie za vinu, pričom svojim konaním naplnili skutkovú podstatu trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona spolupáchatel'stvom podľa § 20 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, je nutné uviesť, že trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má zákon pôsobiť na ochranu spoločnosti, tak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v páchaní trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu) ako aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionalným páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie na ostatných členov spoločnosti).

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s priznaním dvoch priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h) a písm. m) Trestného zákona, pričom obžalovanej nebolo možné priznať žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaná (rovnako ako aj obžalovaný Rigó, ktorý sa proti rozsudku vo vzťahu k jeho osobe neodvolal) je tzv. špeciálnou recidivistkou vo vzťahu k majetkovej trestnej činnosti. Z odpisu registra trestov vyplýva, že táto bola doposiaľ 16 krát odsúdená, rovnako 16 krát priestupkovo riešená. K prvému odsúdeniu došlo už v roku 1997, spáchania trestnej činnosti sa dopustila po prvýkrát už ako 16 ročná. Odvtedy sa v podstate so železnou pravidelnosťou dopúšťa majetkovej a násilnej trestnej činnosti, pričom v páchaní ďalšej trestnej činnosti ju neodradilo ani predchádzajúce či už podmienené alebo nepodmienené odsúdenie. Bohatá kriminálna minulosť obžalovanej nasvedčuje len jedinému záveru, a síce, že obžalovaná ma ľahostajný prístup k dodržiavaniu zákonných noriem, nie je schopná viesť riadny život bez páchania trestnej činnosti. Namiesto riadneho zamestnania je zdrojom jej obživy lup, ako následok páchania trestnej činnosti. Nie je schopná začleniť sa do spoločnosti riadnou prácou. Uvedené nasvedčuje tomu, že obžalovanej je bezpodmienečne nutné ukladať nepodmienený trest odňatia slobody.

Keďže obžalovaná svojim konaním spáchal dva trestné činy, z ktorých jeden bol zločinom (§ 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona), bolo nutné aplikovať § 41 ods. 2 Trestného zákona a ukladať mu úhrnný trest odňatia slobody za trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Za prísnejšie trestný možno považovať zločin podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, za ktorý zákon ustanovuje trest

odňatia slobody v trvaní 3-10 rokov. Keďže u obžalovanej prevažoval pomer priťažujúcich okolností, správne súd zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o 1/3, preto bolo potrebné trest ukladať v rámci trestnej sadzby 5 rokov a 4 mesiace až 10 rokov. Okresným súdom uložený trest vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov (t.j. pri samej spodnej hranici trestnej sadzby) so zaradením obžalovanej do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia je trestom zákonným, spravodlivým, odrážajúcim tak prvok individuálnej ako aj generálnej prevencie.

Vzhľadom na to, že obžalovaná sa spáchania skutku v tejto veci dopustila v súbehu, t.j. pred vyhlásením rozhodnutia v trestnej veci vedenej Okresným súdom Bratislava III. sp. zn. 2T/144/2015, trest jej bol ukladaný ako súhrnný v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona, za súčasného zrušenia výrokov o treste tak ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, na ktorý v celom rozsahu odvolací súd z dôvodu vecnej správnosti odkazuje, bez potreby opätovného uvádzania.

Vzhľadom na námietky obžalovanej nesúvisiace s prejednávanou vecou odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu).).

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie obžalovanej podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku a tiež § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.